

Попътни строфи

Александра Ивойлова,
АИ, тристишия
Александър Александров Дъбнишки, АД,
тристишия
Александър Александров
Дъбнишки, подбор на библейските текстове
Юлия Станкова, образи
Юлия Станкова, корица
Александър Александров
Дъбнишки, превод на английски
Издателство Фараго
ISBN 978-619-206-037-4

Път навътре е пътят в „Попътни строфи“ – една съборна, транспоетична книга, споделена между Александра Ивойлова, Александър Дъбнишки и художничката Юлия Станкова.

Плюс още едно – повече от осезателно присъствие, – това на Светото писание, чиито цитати изграждат мостове между споделеното от тримата. Бих казал – мостове без брегове, висящи в празнотата, чезнещи в мълчанието – безспорния хоризонт на това изричане без думи.

Стиховете често приличат на хайку, но не са – те отгласят поетичното проговаряне на божественото, тълкуват неговото послание и неговите знамения, очовечават го – за да се помни, че човекът е рожба, но и

стряха за Бога; че ние живеем чрез Божия дъх и дух, но сме и обитавани от Него.

Кратки и някак внезапни, тълкуванията на тези стихове се превръщат в резонаторни кутии за библейските слова, обелват от тях тържествения статус на религиозното, за да зазвучи поетичното. Нещо подобно правят и странните, отвъд канонични иконописи на Юлия Станкова – при това с невероятна свежест и сила. Резултатът е – проникване в пространства, в които тленното и Вечното размиват своите граници, в които сенките и светлините изплитат тайните мрежи за скитащите духом, в които словото се споява с мълчанието, за да устои.

Едвин Сугарев

Предисловие

Попътни думи. Думи, изказанi по пътя. Думи за из път. Думи за път. За онзи път, който тръгва отдалече, началото на Всички начала. И извежда надалече.

Един и същи, безкраен. Едино същ...

Двама души споделят свои попътни думи. Домогват се до тайните на пътя. Хвърлят мост помежду си.

А между тях тече река – реката на Вечното начало.

АИ

Попътни строфи – събудени след последната нощ без човека, те тръгват, прераждани в своето скитащество от слово в слово, като същности в тела от думи. Праведни или грешни, светли или низвергнати, и те са тука, и тях ги

има, живеещи в някакъв тухен свят от рояци болки и малко радост – пазена и загубвана с много страх. Понякога изчезват, понякога кръжат около покоя на нещо неизменно във Времето, а понякога като човеци заживяват заедно – строфа до строфа. Няма значение дали те казват с различни слова едно и също или като ръка от думи иззвърват завесата от нещо скрито, недовидяно. Нито пък отрицанието, носено понякога от тях. Същественото е в това, че те са се намерили в някаква обща плът, по един и същи друм. Защото думите на проповедника:

По-добре са двама, отколкото един
са казани и за тях.

АД

